

Нѣмало, какво да правятъ другитѣ. Тѣ се при-мирявали съ станалото, покланяли се на човѣка съ капата и почвали да му разправятъ тѣжбитѣ си. И присжждалъ човѣкътъ съ капата, но присжждалъ не тѣй, както било по-рано. Често виновнитѣ намирали правда, а правитѣ бивали наказвани. Цѣлото село се обърнало съ главата надолу. Сговорътъ между селянитѣ избѣгналъ, а на негово мѣсто се настанилъ раздорътъ. Всичко трѣгнало наопъки. Чудѣли се селянитѣ и вече не знаели, какво да правятъ. Какъ станало тѣй, че капата си изгубила чудодейната сила? Най-сетне решили да отидатъ вкупомъ при мждреца на друго село, върху главата на когото винаги, отъ когато се помни, е кацвала капата. Той най-добре разбира тия работи, той ще имъ каже.

— Така и така, рекли му тѣ: капата на нашето село си изгуби вече силата. И всичко ни потрѣгна назадъ. Ако върви все така, ще се изядемъ единъ другъ. А колко хубаво бѣше преди, какъ добре си живѣхме! Ти си уменъ, кажи ни, молимъ ти се, има ли колай да върнемъ предишната ѣ сила?

Мждрецътъ се замислилъ, па запиталъ:

— Тука ли е капата ви?

— Ето я...

Той я взелъ въ ржката си, повѣртѣлъ я, поразгледалъ я и рекѣлъ:

— Добра е... предишната си е... А на коя глава седи?

— На тази.

И селянитѣ му посочили човѣка.

— Самъ я грабна и самъ си я нахлузи. По-силенъ излѣзе тая година... Надви надъ другитѣ... А то тя сама не си го избра.

— Отъ години наредъ все така се боричкаме за нея. Кому ребро ще счупимъ, кому кракъ ще навехнемъ, кому глава ще разкървавимъ, — заоплаквали се всички изедно. Ти баща, ти майка: кажи ни, какво да правимъ?

— Тамъ е всичкото я, — отсѣкѣлъ мждрецътъ. Вие сте се научили да гледате капата, а не главата. Така село не се оправя... Хайде сега съ здраве!

Селянитѣ навели глави и си трѣгнали засрамени.

С. Чилингировъ.